

Angst strijkt als een koude wind over haar huid wanneer de telefoon rinkelt in het holst van de nacht. Slecht nieuws wacht niet tot de zon opgaat. De wekker springt op 3.27 uur. Suf, steunend op een elleboog, hoort zij het volgende signaal afgaan. Ze griezelt en hijst zich uit bed, tast naar de lichtknop die niet op zijn plaats lijkt te zitten en strompelt in het donker de trap af. Beneden lukt het haar het licht aan te maken. Ze staart naar het toestel dat bij elk gerinkel even tot leven komt. Ze haalt diep adem. Haar lichaam is gespannen van haar kruin tot haar tenen. Zij herkent de stem aan de andere kant van de lijn, maar kan geen touw vastknopen aan wat haar raaskallende schoonzoon uitkraamt. Hij is flink over zijn toeren.

‘Quinten.’ Ze kapt hem af. ‘Ben je dronken?’

‘Nee, Gabriela.’

‘Rustig dan. Vertel wat er aan de hand is.’

‘Het is Feline.’

‘Wat is er met mijn dochter?’

‘Ik weet het niet. Ik kom net thuis en vind haar op de grond van de slaapkamer. Ze zit helemaal onder het bloed. Er is overal bloed. Op de vloer, op het bed, op de muren. Ik begrijp het niet.’

‘En wat met de kleine Elie?’

‘Hij ligt onbedaarlijk te huilen en ik krijg hem maar niet gekalmeerd. Hij lag onder haar gekneld. Enkel zijn hoofdje stak onder haar schouder uit. Ik heb hem bevrijd en in zijn bedje gelegd. Sindsdien probeer ik Feline te reanimeren, maar het lukt me niet.’

‘Ademt ze nog?’

‘Ik vrees van niet.’

‘Voel je een polsslag?’

‘Nee.’

‘Heb je de hulpdiensten gebeld?’

‘Nog niet.’

‘Doe dat meteen. Ik kom er zo aan. En blijven proberen, Quinten. Tot er hulp opdaagt.’

Ze haakt in, loopt vierkluuwens de trap op, kleedt zich aan en spoort haar man aan om haast te maken. Geen vijf minuten later zijn ze onderweg naar het huis van hun dochter.

‘Wat heeft Quinten juist gezegd?’ vraagt Peter Croes.

‘Hij klonk verward. Er moet iets ergs zijn gebeurd met Feline. Een ongelukkige val of zo, ik weet het ook niet, Peter. Hij heeft haar gevonden toen hij terugkeerde van zijn werk.’

‘Zijn werk. Staat me niks aan, zijn werk. Ober in een dans-café en tussendoor voor dj spelen. Altijd ’s nachts op pad. En waar hangt hij uit na het werk? Weet jij het?’

‘Nee. En ik wil het er ook niet over hebben.’

‘In nachtkoten, als je het mij vraagt. Feline zwijgt erover, maar ik weet dat ze het er moeilijk mee heeft. Ik hoop maar dat hij haar niks heeft aangedaan.’

Zijn woorden gutsen als een ijskoude douche over Gabriela heen.

‘Heb jij Feline ooit één keer horen klagen dat Quinten haar slecht behandelt? Ik niet.’

Peter doet er het zwijgen toe. Tegen zijn vrouw geen kwaad woord over Quinten Deloor met zijn flemerige praatjes en zijn patersmoel. Babyface noemen ze hem. En Feline is een te fiere meid om te bekennen dat haar huwelijk wankelt. Maar dat het vroeg of laat op de klippen zou lopen, daar durfde hij een

maandloon op te verwedden. Er was iets niet pluis. Zijn vrouw heeft de neiging om alarmerende signalen te negeren of te vergoelijken. Hij ruikt gevaar. Zijn verleden als oudgediende in de Balkanoorlog heeft hem op scherp gezet. En hij weet dat zijn schoonzoon tegen hem gelogen heeft toen hij vorig jaar bont en blauw op de bank lag te kreunen. Opgescheept door een auto die vluchtmisdrijf pleegde, was zijn uitleg. Peter kent het verschil tussen een ongelukkige die een ongeval heeft gehad en een rat die onder handen is genomen. Hij heeft gezien hoe bottenkrakers, speciaal daarvoor opgeleid, verklikkers ondervroegen.

Al van ver kunnen Peter en Gabriela het onheilspellende blauw van de flikkerlichten zien. Bijna tegelijk met de politiecombi, de ambulance en de mug-arts komen ze aan bij het huis van Feline. In de straal van een schijnwerper zien zij de deur opengaan en Quinten naar buiten komen met zijn huilende kind op de arm. Een spookachtige verschijning. Zijn geel overhemd is bebloed, zijn handen zijn rood besmeurd en de baby zit helemaal onder het bloed. Gabriela snelt toe om het kind op te vangen. Peter moet zich bedwingen om zijn schoonzoon niet meteen bij de kraag te vatten en de ware toedracht van dit drama manu militari uit zijn strot te knijpen.

Twee politiemannen, de arts en de ambulanciers volgen Quinten naar de slaapkamer. Geen van beide ouders mag het huis betreden. In het vale licht van de nachtlamp ziet de plek eruit als een gruwelkamer. Feline ligt levenloos in een grote plas bloed. Het witte beddenlaken, de muren en zelfs het plafond zijn bespat. De dokter doet een eerste vluchtig onderzoek. Quinten staat handenwringend toe te kijken. Voor de arts, die enkel de dood kan vaststellen, is meteen duidelijk dat de jonge vrouw is omgekomen door extreem geweld. De bovenkant van

haar schedel is op drie plaatsen doormidden gespleten. Hij denkt instinctief aan een hakbijl. Tussen de bloedspatten op de muur zijn stukjes hersenen zichtbaar.

‘Helaas kan ik niets meer voor haar doen.’

Hij sluit de halfgeloken ogen van de jonge vrouw en zegt aan een van de politiemannen dat hij maar beter het parket op de hoogte kan brengen. Zijn collega sluit meteen het huis af als plaats delict, begeeft zich naar buiten, gevolgd door Quinten, en wendt zich tot de ouders.

‘Ik moet u tot mijn spijt melden dat uw dochter is overleden.’

‘Hoe is het gebeurd?’ vraagt Peter.

‘Dat zal de autopsie moeten uitwijzen.’

‘Ik wil haar zien,’ zegt Gabriela.

‘Dat gaat jammer genoeg niet, mevrouw,’ zegt de politiemann. ‘Tot het lichaam is weggebracht en de nodige vaststellingen zijn gedaan mag niemand het huis betreden. Nu is het wachten op de officier van justitie en de technische recherche. U kunt maar beter naar huis gaan. Wij sturen iemand van slachtofferhulp om u bij te staan en u de nodige richtlijnen te geven voor de komende dagen. Kunt u intussen voor het kind zorgen?’

‘En ik?’ vraagt Quinten, die naast Gabriela staat te gieren.

‘Jij kunt maar beter hier blijven tot de magistraat er is.’

‘Mag ik in mijn auto gaan zitten? Het is behoorlijk fris.’

‘Stap maar in de combi,’ zegt de agent die wil voorkomen dat de jonge man elementen laat verdwijnen die nuttig kunnen zijn voor het onderzoek. Intussen trekt zijn collega in de database de gegevens van Quinten na. Hij frons.

Naast het feit dat de man onlangs werd veroordeeld voor het verkopen van drugs en een werkstraf heeft gekregen, herinnert de agent zich nog een ander onverkwikkelijk voorval.

‘Heb ik jou onlangs niet opgezocht in het ziekenhuis?’ vraagt de agent.

‘Ja. Ik werd op de fiets aangereden door een SUV die is weggevlucht. Waarschijnlijk met een dronken chauffeur achter het stuur. Ik had verdomme dood kunnen zijn.’

‘Had best gekund,’ murmelt de agent binnensmonds. Hoewel die fiets er bijzonder gaaf uitzag. Geen deuk, amper een krasje, geen spatje modder. Die dag had het stront geregend en de man was naar eigen zeggen met zijn vehikel in een gracht gekatapulteed. In hun verslag spraken de dokters niet over verwondingen na een aanrijding, maar over zware fysieke mishandeling. De agenten wilden weten waarom, maar hij bleef alle vragen daarover ontwijken en hield het op een aanrijding met vluchtmisdrijf.

Hij had hen voorgelogen en ze wisten het. In werkelijkheid was hij zwaar toegetakeld door de handlangers van een gokbaas. Een paar gebroken ribben, een paar tanden uit zijn bek, en net geen schedelbreuk. Twee maanden werkloos.

De boodschap was duidelijk. Gokschuld is ereschuld. En de speelgoden sturen hun berenbijters af op eerloze lui die hun schuld niet inlossen. Hij had uitstel gevraagd en gekregen. Intussen beging hij de dwaasheid nogmaals alles op het spel te zetten voor de slag van zijn leven, om vervolgens – alweer eens, alsof de duivel ermee gemoeid was – alles in één klap te verliezen. Hij ging elders gokken en bleef rekenen op de goede fee die hem op het ultieme moment te hulp zou schieten. Omdat hij na de aframmeling geen aanstalten maakte om zijn schulden in te lossen, ontving hij een ultimatum. ‘Volgende keer is je familie aan de beurt, jochie.’ Zover zouden ze nooit durven gaan, dacht hij. Je neemt niet iemand te grazen die met het hele zaakje niks vandoen heeft. Hij had beter moeten weten.

De agent vraagt zich af wat Quinten Deloor verbergt. Was zijn zogenaamde fietsongeluk een voorbode van deze moord? Of heeft de leugenaar zijn vrouw zonet zelf omgebracht en zit hij hier nu schaamteloos de ontroostbare weduwnaar te spelen? Als een vrouw gewelddadig overlijdt, moet de dader meestal niet ver worden gezocht. De agent kent de literatuur, hij pikt elke krimi mee op Netflix. Dat heeft hem geleerd hoe achter de waarheid te komen. Hij zou die Quinten maar al te graag op de rooster leggen en zijn talent als ondervrager uitspelen nu de zaak nog bloedwarm is. Een bekentenis afdwingen nog voor de parketmagistraat op de proppen komt. Het wordt hem te sterk en, hoewel het zijn taak is te wachten op het doorgewinterde verhoorpersoneel van de gerechtelijke politie, steekt hij van wal.

‘Heb jij haar gevonden?’ Quinten staart voor zich uit en knikt. ‘Enig idee wie dit gedaan kan hebben?’ Quinten schudt het hoofd. ‘Ik begrijp dat je weinig spraakzaam bent.’ De agent pauzeert even en gaat dan wat minder vriendelijk in de aanval. ‘Waar was jij op het ogenblik van de feiten?’

‘Aan het werk.’

‘Kan je dat bewijzen?’

‘Ik ben hoofdkelner in De Drie Koningen. Gisteravond was er een groot feest. Allemaal chic volk. Kijk, die meneer was er ook,’ zegt Quinten en wijst naar de parketmagistraat die net aankomt en zich met kleine oogjes en ongekamd haar uit zijn auto hijst. Duidelijk dat de man nauwelijks zijn bed heeft gezien. In zijn spoor twee gerechtelijke officieren en de leden van de technische recherche om de vaststellingen te doen. Quinten wil de aandacht van de magistraat op zich trekken door hem te begroeten als een oude kennis, maar die doet of hij lucht is.

Op het gelijkvloers staat alles netjes op zijn plaats. De woonkamer vertoont geen teken van wanorde: de kasten zijn gesloten, stoelen en tafel staan op hun plaats, de vloer glimt. De keuken is opgeruimd, de wasbak is gereinigd, de borden staan in het afdruiptrek en het neteldoek hangt aan een haakje. In alles zie je de zorgzame vrouwenhand. Niets doet het ergste vermoeden tot je de slaapkamer betreedt. Daar heerst de gruwel. Bloed, bloed, en nog eens bloed. Op de vloer, op de muren en op het plafond. De dader heeft met nietsontziend geweld toegeslagen.

‘Dit stinkt naar wraak,’ zegt Emiel Lancksweert, commissaris van de gerechtelijke politie. En tot zijn adjunct: ‘Neem foto’s, De Reuze.’

Na het tafereel goed in zich te hebben opgenomen, begeeft hij zich naar de combi waar Quinten ineengedoken op de achterbank zit. De agent die tevergeefs heeft geprobeerd Quinten de pieren uit de neus te halen, komt op hem af.

‘Ik zou de echtgenoot maar eens goed aan de tand voelen, commissaris.’

‘Is daar een speciale reden voor?’

‘Hij is een gepatenteerde leugenaar. Onlangs nog heeft hij ons in het ootje genomen. Hij was bont en blauw in het ziekenhuis beland. Volgens de behandelende geneesheer ging het om grove mishandeling. Het slachtoffer bleef echter beweren dat hij was aangereden op de fiets en de bestuurder de vlucht had genomen. De fiets vertoonde geen schade, de kleren van het slachtoffer waren droog, hoewel hij beweerde in de gracht te zijn beland, maar omdat hij aan zijn verklaring bleef vasthouden hebben we nogal wat tijd verloren door op

zoek te gaan naar een denkbeeldige SUV die vluchtmisdrijf had gepleegd.'

Met hangende schouders, geronnen bloed aan de handen, overmand door vermoeidheid en gebrek aan slaap, wordt Quinten voor een eerste verhoor overgebracht naar een kamer in het gebouw van de gerechtelijke politie. Er wordt hem geen rust gegund. Afmatting is de kortste weg naar een bekentenis. Hij mag op een harde stoel gaan zitten, vlak bij een tafel die net te ver staat om zijn hoofd even op te laten rusten. Ze laten hem nog een uurtje sudderen. En telkens als hij dreigt in te dommelen, is er iemand die zijn kop binnensteekt om te vragen of alles goed met hem gaat. Tot uiteindelijk de inspecteur die hem naar hier heeft gebracht een stoel bijshift. Het is intussen 7 uur in de morgen.

'Wil je ontbijten, Quinten?'

'Ik wil vooral een bed.'

'Heb je een advocaat nodig?'

'Nee. Waarom? Word ik verdacht?'

'Nu alles nog fris in je geheugen zit, vertel eens precies wat er de voorbije nacht is gebeurd.'

'Moet dat nu? Ik ben hondsmoe.'

'Na je verklaring kan je naar huis.'

Quinten doet zijn verhaal. Hij is wat verward, moet zich af en toe herpakken, maar probeert toch de draad vast te houden.

'Hebben jij en je vrouw gisteren ruzie gemaakt voor je naar je werk vertrok?'

'Integendeel. We hebben elkaar in de loop van de nacht berichtjes gestuurd. Lieve dingen. Lees het na op mijn telefoon.'

'U zit helemaal onder het bloed.'

'Nogal wies. Ik heb Feline gevonden in het midden van

een plas bloed. Onder haar lag het kind onbedaarlijk te huilen. Ik heb het onder haar vandaan gehaald en in zijn bedje gelegd. Daarna heb ik mijn vrouw, die op haar buik lag, op de rug gedraaid en onmiddellijk kunstmatige ademhaling toegepast.'

'Leefde Feline nog toen je thuiskwam en hebben jullie ruzie gekregen?'

'Waarom stelt u mij zulke vragen? Ik zweer op het hoofd van mijn kind dat ik niks te maken heb met de dood van mijn vrouw. Ik hield van haar.'

Hij zou de flikken wel cruciale informatie kunnen geven, maar hij vreest dat dit alleen het verkeerde effect zal sorteren. Hij zou hun de naam kunnen toespelen van de gokbaas die hem heeft laten aflossen, van de dealer die hem onlangs bij de keel heeft gepakt, of van een paar andere personen die hem en zijn vrouw met de dood hebben bedreigd, maar in dat geval riskeren ze hem hier nog een dag en een nacht langer vast te houden. Hij kent onderhand hun manier van werken. Ze doen zich voor als begripvolle, breeddenkende mensen die voor-geven je te willen helpen, alleen maar om er je beter in te kunnen luizen. Hij is ongeveer aan het eind van zijn krachten en wil naar huis. En als dat niet kan, naar de ouders van Feline, maar vooral ver weg van hier.

Tegen het middaguur lossen de ondervragers hun prooi. Voorlopig.

De eerste die opdaagt om Peter Croes bij te staan in zijn ellende is Bill Ruyters, zijn spitsbroeder. Ze hebben samen de opleiding tot paracommando afgemaakt en zijn driemaal samen uitgestuurd, tweemaal naar Kosovo tijdens de Balkanoorlogen